

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาทั้งรูปทาง เสียงและความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาสงขลา เราอาจสรุปลักษณะของคำซ้ำพยางค์ได้ดังนี้

คำซ้ำพยางค์คือ คำที่ประกอบด้วยพยางค์ตั้งแต่ 2 พยางค์ขึ้นไป มีความคล้ายคลึงกันระหว่างพยางค์ในเรื่องเสียงพยัญชนะต้น เสียงพยัญชนะท้าย เสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างก็ได้ คำซ้ำพยางค์อาจมีหน่วยหลักหรือไม่มีหน่วยหลักก็ได้ ถ้ามีหน่วยหลักความหมายของคำซ้ำพยางค์ก็จะคล้ายคลึงกับความหมายของหน่วยหลักนั้น ถ้าไม่มีหน่วยหลัก ความหมายของคำซ้ำพยางค์ก็จะกำหนดได้จากรูปแบบทางเสียง หรือจะกำหนดได้จากความหมายของคำหลักที่คำซ้ำพยางค์นั้นไปขยาย

ในการศึกษารูปและความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาสงขลานั้น ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ 3 ข้อ คือ

- ก. คำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาสงขลาสามารถจัดกลุ่มโดยใช้เกณฑ์ทางเสียงได้
- ข. ความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่ไม่มีหน่วยหลักจะสามารถกำหนดได้จากการเกิดคู่กับคำหลักที่มันไปขยาย
- ค. หน่วยซ้ำในคำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ชนิดที่มีหน่วยหลักจะเป็นตัวเพิ่มค่าของความหมายให้กับหน่วยหลักนั้น

จากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้สามารถสรุปผลได้ดังนี้

สำหรับสมมติฐานข้อแรกซึ่งได้แก่การใช้เกณฑ์ทางเสียงมาจัดกลุ่มคำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาสงขลานั้น ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ทางเสียง 2 แบบ คือ เกณฑ์จำนวนพยางค์ในคำซ้ำพยางค์ และเกณฑ์ความแตกต่างระหว่างพยางค์ของคำ เกณฑ์แรกคือเกณฑ์จำนวนพยางค์ในคำซ้ำพยางค์นั้น ทำให้สามารถแบ่งประเภทของคำซ้ำพยางค์ออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้าง 2 พยางค์ และคำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างมากกว่า 2 พยางค์

ประเภทใหญ่ ๆ 2 ประเภทของคำซ้ำพยางค์นี้สามารถแบ่งได้เป็นประเภทย่อยตามเกณฑ์ที่ 2 คือความแตกต่างของโครงสร้างของพยางค์ ความแตกต่างดังกล่าวได้แก่ความแตกต่างทางเสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ หรือลักษณะการลงเสียงหนัก-เบาของพยางค์ซึ่งอาจแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ คำซ้ำพยางค์ที่โครงสร้างของพยางค์ต่างกันที่เสียงพยัญชนะ เสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์ คำซ้ำพยางค์ที่มีโครงสร้างพยางค์ท้ายหรือพยางค์รองพยางค์ท้ายเป็น $C_{1-2}T$ และคำซ้ำพยางค์ที่มีความต่างที่การลงเสียงหนัก-เบา ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าผลจากการศึกษาได้สนับสนุนสมมติฐานในข้อ ก. กล่าวคือ คำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาสงขลสามารถจัดกลุ่มโดยใช้เกณฑ์ทางเสียงได้

สำหรับ เรื่องความหมายของคำซ้ำพยางค์นั้น ผู้วิจัยได้พิจารณาตามสมมติฐานข้อ ข. และข้อ ค. โดยใช้เกณฑ์ในการศึกษาดังนี้คือ ในขั้นแรกพิจารณาความหมายของคำซ้ำพยางค์จากลักษณะโครงสร้างของคำว่า คำซ้ำพยางค์สามารถแบ่งเป็นกลุ่มที่มีหน่วยคำที่เกิดเดี่ยวซึ่งเรียกว่าหน่วยหลักได้หรือไม่ ผลปรากฏว่ากลุ่มคำที่นำมาศึกษามีทั้งที่มีหน่วยหลักและไม่มีหน่วยหลัก

เมื่อศึกษาความหมายของคำซ้ำพยางค์ปรากฏว่าสามารถจำแนกคำซ้ำพยางค์ออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ กลุ่มหนึ่งเป็นคำที่ไม่มี ความหมายในตัวเอง เราจะทราบความหมายของคำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้ได้จากคำหลักที่มันไปขยาย อย่างไรก็ตามคำซ้ำพยางค์ดังกล่าวก็จะทำหน้าที่เพิ่มคำของความหมายให้กับคำหลักที่มันไปขยายนั้นด้วย คุณสมบัติพิเศษของคำซ้ำพยางค์กลุ่มนี้คือจะเกิดคู่กับคำหลักบางคำเท่านั้น และจะไม่สามารถเกิดคู่กับคำอื่น ๆ เลย ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าผลการศึกษานี้สนับสนุนสมมติฐานข้อ ข. ด้วย

คำซ้ำพยางค์อีกกลุ่มหนึ่ง เป็นคำซ้ำพยางค์ที่มีความหมายในตัวเอง คำซ้ำพยางค์ในกลุ่มนี้อาจมีหน่วยหลักหรือไม่มีหน่วยหลักก็ได้ ถ้ามีหน่วยหลัก ความหมายของคำซ้ำพยางค์ก็เกิดจากความหมายของหน่วยหลักนั้นรวมกับความหมายของหน่วยซ้ำในลักษณะที่หน่วยซ้ำเพิ่มคำให้กับหน่วยหลัก จึงอาจกล่าวสรุปได้ว่าผลการศึกษานี้ เพราะห้คำซ้ำพยางค์ในส่วนนี้สนับสนุนสมมติฐานข้อ ค. ที่ว่าหน่วยซ้ำในคำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ชนิดที่มีหน่วยหลักจะเป็นตัวที่เพิ่มคำของความหมายให้หน่วยหลักนั้น ส่วนคำซ้ำพยางค์ที่มีความหมายในตัวเองแต่ไม่มีหน่วยหลักจะแสดงรูปแบบทางเสียงที่เห็นได้ชัด และรูปแบบทางเสียงนี้จะมีความสัมพันธ์โดยตรงกับความหมาย

รูปแบบทางเสียงที่มีความสัมพันธ์กับความหมายนั้น สามารถสรุปได้ เป็น 3 ประการคือ ความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบทางเสียงพยัญชนะ ความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบทางเสียงสระ และความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบทางเสียงวรรณยุกต์

สำหรับความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบทางเสียงพยัญชนะนั้น จะเป็นรูปแบบทางเสียงของพยัญชนะต้น และพยัญชนะท้าย โดยที่ถ้ารูปแบบของเสียงพยัญชนะต้น และพยัญชนะท้าย เป็นพยัญชนะเสียงกัก จะมีความหมายบอกการเลียนเสียงธรรมชาติในลักษณะที่เป็นเสียงที่ไม่กังวาน แต่ถ้ารูปแบบทางเสียงมีเสียงพยัญชนะท้ายเป็น Q จะมีความหมายบอกการเลียนเสียงธรรมชาติในลักษณะที่มีความกังวาน

สำหรับความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบทางเสียงสระนั้น จะปรากฏอยู่ในคำซ้ำพยางค์ที่ไม่มีหน่วยหลัก และมีโครงสร้างพยางค์ต่างกัน โดยปรากฏว่า ภายในกลุ่มคำที่มีความต่างกัน 1 ส่วน เฉพาะที่เสียงสระ รูปแบบทางเสียงสระสูงจะแสดง ความหมายที่บ่งถึงขนาด เล็กของวัตถุที่เกี่ยวข้อง รูปแบบเสียงสระกลางจะบ่งถึงลักษณะการ เคลื่อนไหวในลักษณะแก่งหรือโยก รูปแบบเสียงสระต่ำจะแสดงลักษณะที่ไม่ตรงถ้าคำซ้ำพยางค์ ทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์ และจะบ่งความหมายในแง่ลบถ้าคำซ้ำพยางค์ทำหน้าที่ขยายคำกริยา คงสภาพ หรือกริยาแสดงกระบวนการเปลี่ยนแปลง รูปแบบเสียงสระต่ำในคำที่ทำหน้าที่ขยาย คำกริยาแสดงอาการกระทำจะบ่งความหมายว่า ช้า อืดอาด ถ้าคำซ้ำพยางค์ดังกล่าวนี้มี เสียงสระในพยางค์ที่ 1 เป็นสระใด ๆ แต่มีเสียงสระในพยางค์ที่ 2 เป็น a หรือ $\text{a}:$ จะบ่งถึงลักษณะอาการ (manner) ที่แสดงถึงความรีบร้อน และถ้าคำซ้ำพยางค์ มีเสียงสระในพยางค์ที่ 1 เป็น $\text{o}:$ และเสียงสระในพยางค์ที่ 2 เป็น $\text{a}:$ จะแสดง ถึงความมีขนาดใหญ่ของวัตถุที่เกี่ยวข้องหรือบ่งลักษณะ เปิดเผยหรือแสดงความมีอำนาจ

นอกจากนั้น เรายังสามารถพบลักษณะของความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่สัมพันธ์กับ เสียงสระในคำซ้ำพยางค์ที่ไม่มีหน่วยหลักและมีความต่างกันของเสียงพยัญชนะต้นกับเสียง วรรณยุกต์แต่มีเสียงสระเหมือนกันอีกกลุ่มหนึ่ง โดยพบว่าคำซ้ำพยางค์ในกลุ่มดังกล่าวนี้ให้ รูปแบบทางความสัมพันธ์กับความหมายด้วย กล่าวคือคำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระเป็น $\text{a}-\text{a}$

หรือ a:-a: จะแสดงอาการ(manner) ที่มุ่งถึงความเกรอ คำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระเป็น u-u หรือ u:-u: จะแสดงรูปลักษณะ(description) ที่มุ่งถึงความรกรุงรัง คำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระเป็น o-o หรือ o:-o: จะแสดงถึงนามธรรม(abstract) ที่มุ่งถึงความคือร้อน คำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระ i:-i: จะแสดงรูปลักษณะ(description) ที่มุ่งถึงลักษณะบวม ฟอง ฟกช้ำ และคำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงสระ e:-e หรือ e:-e: จะแสดงอาการ (manner) ที่มุ่งถึงความอัดออด ชักช้า

สำหรับความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่สัมพันธ์กับเสียงวรรณยุกต์นั้น พบว่าปรากฏใน คำซ้ำพยางค์ที่ไม่มีหน่วยหลัก และมีโครงสร้างของพยางค์ต่างกันเพียง 1 ส่วนที่เสียงวรรณยุกต์ คำซ้ำพยางค์กลุ่มนี้จะมีเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ 1 เป็น 7 และมีเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ 2 เป็น 6 จากการศึกษาพบว่า คำที่มีความต่างที่เสียงวรรณยุกต์เพียงส่วนเดียวนี้ จะแสดง ความหมายที่มุ่งถึงการที่วัตถุเคลื่อนที่ไปในระดับสูง ๆ คำ ๆ หรือมุ่งความหมายที่แสดงถึง ความเชื่องช้า ไม่มีจุดหมาย ไม่มีควมหวัง

ความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่แสดงความสัมพันธ์กับรูปแบบทางเสียงนี้ คัดค้านสมมติฐานที่ว่าคำซ้ำพยางค์ที่ไม่มีหน่วยหลัก จะได้ความหมายจากคำข้างเคียง และจะไม่มีควมหมายในตัวเอง

ในการศึกษาความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่มีหน่วยหลักและมีโครงสร้างทางเสียง ของหน่วยซ้ำเป็น $C_{1-2} \varepsilon: ^T t$ นั้นปรากฏว่า ถ้าคำซ้ำพยางค์มีหน่วยหลักที่มีความหมายในแง่ดีหรือในแง่ที่ไม่ดี หน่วยซ้ำจะเป็นตัวที่ไปลดค่าของความหมายของหน่วยหลักนั้น แต่ถ้า หน่วยหลักของคำซ้ำพยางค์มีความหมายเป็นกลาง ๆ หน่วยซ้ำจะไปมุ่งถึงความไม่สนใจต่อสิ่งนั้น ซึ่งผลที่ได้จากการวิจัยในประเด็นนี้ เป็นผลเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ในข้อ ค. ซึ่งมีแนวโน้มว่าจะเป็นผลรับที่คัดค้านสมมติฐานดังกล่าวในแง่ที่ว่า หน่วยซ้ำจะไปเพิ่มค่าให้ หน่วยหลักภายในคำ

จากการศึกษารูปและความหมายของคำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ ในภาษาสงขลา ทำให้มองเห็นได้ว่า คำซ้ำพยางค์มีกระบวนการซ้ำที่มีรูปแบบทางเสียงที่ชัดเจน รูปแบบทางเสียงนี้มีความสัมพันธ์กับความหมายอย่างเป็นระบบ เช่น รูปแบบทางเสียงของคำซ้ำพยางค์ที่พยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย เป็นพยัญชนะเสียงกัก จะมุ่งความหมายที่แสดงถึงเสียงธรรมชาติที่เป็นเสียงทึบ ไม่กังวาน แต่ถ้าเสียงพยัญชนะท้าย

เป็นเสียงพยัญชนะนาสิก η จะบ่งความหมายถึงเสียงธรรมชาติที่เป็นเสียงก้องวาน รูปแบบทางเสียงสระ a-a ในพยางค์ต้นและพยางค์ที่ 2 จะแสดงความหมายที่บ่งถึงความเกเร ความก้าวร้าว ความเกกมะเหรก คำซ้ำพยางค์ที่หน่วยซ้ำมีโครงสร้างของพยางค์เป็น $C_{1-2} \begin{matrix} T \\ E:t \end{matrix}$ จะบ่งความหมายที่ลดน้อยลง เช่น ดีแดด มีความหมายว่าไม่ดีนัก เป็นต้น

กระบวนการซ้ำคำในคำซ้ำพยางค์ที่แสดงลักษณะสัมพันธ์ระหว่างเสียงและความหมายอย่างเป็นระบบนี้ อยู่ในวัจนสมรรถ (Competence) ของผู้พูดภาษาสงขลาทุกคน ด้วยเหตุนี้ผู้พูดภาษาสงขลาจึงสามารถสร้างคำซ้ำพยางค์ขึ้นมาใช้ใหม่โดยเป็นที่ยอมรับและสื่อความหมายได้อย่างที่ต้องการกับผู้พูดภาษาสงขลาคนอื่น ๆ เช่น ถ้าผู้พูดภาษาสงขลาได้ยินเสียงพิมพ์ดีดและต้องการจะบรรยายเสียงนั้น เขาจะต้องเลือกคำซ้ำพยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะต้น และเสียงพยัญชนะท้าย เป็นเสียงพยัญชนะกัก เพื่อสื่อความหมายถึงเสียงพิมพ์ดีด ซึ่งเป็นเสียงไม่ก้องวาน เช่น แฝ็กแฝ็ก แฝ็กแฝ็ก แห็กแห็ก หรือ แด็กแด็ก แต่จะไม่ใช้ แฝ้งแฝ้ง แบ้งแบ้ง แห้งแห้ง หรือ แด้งแด้ง เพราะคำซ้ำพยางค์เหล่านี้ลงท้ายด้วยเสียงพยัญชนะนาสิก η ซึ่งบ่งความหมายถึงเสียงที่ก้องวาน

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยต่อไป

1. การศึกษาคำซ้ำพยางค์ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คลุม เฉพาะคำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์เท่านั้น น่าจะมีการศึกษาคำซ้ำพยางค์ในลักษณะดังกล่าวนี้โดยใช้ข้อมูลที่เป็นคำชนิดอื่นบ้าง
2. จากการศึกษาความหมายของคำซ้ำพยางค์ทำให้เห็นว่าคำกริยาหรือคำกริยาวิเศษณ์อันหมายถึงคำที่ทำหน้าที่ขยายกริยานั้น อาจสามารถแบ่งประเภทย่อยได้ตามการเกิดกับคำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำกริยาวิเศษณ์ จึงน่าจะมีการศึกษาคำกริยาหรือคำกริยาวิเศษณ์โดยจำแนกกลุ่มตามการเกิดกับคำวิเศษณ์
3. ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าในภาษาไทยถิ่นต่าง ๆ นั้น คำซ้ำพยางค์ต่างถิ่นกันก็จะให้รูปแบบที่เป็นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับความหมายที่แตกต่างกันออกไป แม้ว่าอาจจะมีลักษณะบางอย่างที่เหมือนหรือคล้ายคลึงกัน เช่น เสียงสระหน้าแสดงให้เห็นขนาดที่เล็กกว่า เสียงสระหลังแสดงให้เห็นขนาดที่ใหญ่กว่า (ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ 1979: 247-260 และ ประคอง นิยมานเทมินทร์ 2519: 56) ก็ตาม จึงน่าจะมีการศึกษาคำซ้ำพยางค์ที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ของภาษาไทยถิ่นต่าง ๆ ในลักษณะเปรียบเทียบ